

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

15125 *CONVENI establert sobre la base de l'article K.3 del Tractat de la Unió Europea, relatiu a la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees, fet a Brussel·les el 26 de juliol de 1995.* («BOE» 180, de 29-7-2003.)

CONVENI ESTABLERT SOBRE LA BASE DE L'ARTICLE K.3 DEL TRACTAT DE LA UNIÓ EUROPEA, RELATIU A LA PROTECCIÓ DELS INTERESSOS FINANCERS DE LES COMUNITATS EUROPEES

Les altes parts contractants d'aquest Conveni, estats membres de la Unió Europea;

Remetent-se a l'Acte del Consell de la Unió Europea de 26 de juliol de 1995;

Amb la voluntat de fer el que calgui perquè les legislacions penals respectives contribueixin eficaçment a la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees;

Observant que el frau que afecta els ingressos i les despeses comunitàries no es limita en molts casos a un sol país i sovint és comès per organitzacions criminals organitzades;

Convençudes que la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees exigeix l'enjudiciament penal de qualsevol comportament fraudulent que perjudiqui aquests interessos i s'adopti, a aquest efecte, una definició comuna;

Convençudes de la necessitat de convertir aquest comportament en una infracció penal subjecta a sancions penals eficaces, proporcionades i dissuasives, sense perjudici que es puguin aplicar altres sancions en els casos que correspongui, i de la necessitat, almenys en els casos més greus, que aquest comportament pugui ser castigat amb la privació de llibertat que pugui donar lloc a l'extradició;

Conscients que les empreses exerceixen un paper important en els àmbits finançats per les Comunitats Europees i que tot el qui tingui poder de decisió en empreses no hauria de quedar exempt de la responsabilitat penal en determinats casos;

Decidides a lluitar contra el frau que afecta els interessos financers de les Comunitats Europees comprometent-se a assumir obligacions en matèria de competències, d'extradició i de cooperació mútua;

Han convingut:

ARTICLE 1

Disposicions generals

1. A efectes d'aquest Conveni, és constitutiu de frau que afecta els interessos financers de les Comunitats Europees:

a) en matèria de despeses, qualsevol acció o omisió intencionada relativa a:

— la utilització o la presentació de declaracions o de documents falsos, inexactes o incomplets, que tinguin per efecte la percepció o la retenció indeguda de fons procedents del pressupost general de les Comunitats Europees o dels pressupostos administrats per les Comunitats Europees o pel seu compte;

— l'incompliment d'una obligació expressa de comunicar una informació que tingui el mateix efecte;

— la desviació d'aquests mateixos fons amb altres finalitats diferents de les finalitats per a les quals van ser concedits al principi;

b) en matèria d'ingressos, qualsevol acció o omisió intencionada relativa a:

— la utilització o la presentació de declaracions o de documents falsos, inexactes o incomplets, que tinguin per efecte la disminució il·legal dels recursos del pressupost general de les Comunitats Europees o dels pressupostos administrats per les Comunitats Europees o pel seu compte;

— l'incompliment d'una obligació expressa de comunicar una informació que tingui el mateix efecte;

— la desviació d'un dret obtingut legalment que tingui el mateix efecte.

2. Sense perjudici de l'apartat 2 de l'article 2, cada Estat membre ha d'adoptar les mesures necessàries i adequades per traslladar al dret penal intern les disposicions de l'apartat 1 de manera que els comportaments que preveuen suposin una infracció penal.

3. Sense perjudici de l'apartat 2 de l'article 2, cada Estat membre també ha d'adoptar les mesures necessàries perquè l'elaboració o el subministrament intencionat de declaracions i de documents falsos, inexactes o incomplets, que tinguin l'efecte que esmenta l'apartat 1, suposin una infracció penal si no són ja punibles bé com a infracció principal, bé per complicitat, instigació o temptativa de frau tal com els preveu l'apartat 1.

4. Per determinar si una acció o omisió de les esmentades als apartats 1 i 3 és intencionada es poden tenir en compte circumstàncies de fet objectives.

ARTICLE 2

Sancions

1. Cada Estat membre ha de prendre les mesures necessàries perquè als comportaments que preveu l'article 1, així com la complicitat, instigació o temptativa lligats als comportaments que preveu l'apartat 1 de l'article 1, els siguin imposades sancions penals efectives, proporcionades i dissuasives, entre les quals figurin, almenys en cas de frau greu, penes de privació de llibertat que puguin donar lloc a l'extradició; s'entén que s'ha de considerar com a frau greu qualsevol frau que afecti un import mínim que ha de fixar cada Estat membre. Aquest import mínim no pot ser fixat en més de 50.000 ecus.

2. Això no obstant, un Estat membre pot preveure, per als casos de frau lleu per un import total inferior a 4.000 ecus i en el qual no concorrin circumstàncies particulars de gravetat d'acord amb la seva legislació, sancions de caràcter diferent de les que preveu l'apartat 1.

3. El Consell de la Unió Europea, per unanimitat, pot modificar l'import que preveu l'apartat 2.

ARTICLE 3

Responsabilitat penal dels caps d'empresa

Els estats membres han d'adoptar les mesures necessàries per permetre que els caps d'empresa o qualsevol persona que exerceixi poders de decisió o de control al si de les empreses puguin ser declarats penalment responsables d'acord amb els principis que defineix el seu dret intern en cas de frau que afecti els interessos financers de les Comunitats Europees, tal com figuren a l'article 1, per una persona sotmesa a la seva autoritat per compte de l'empresa.

ARTICLE 4

Competència

1. Cada Estat membre ha de prendre les mesures necessàries per establir la seva competència sobre les infraccions que hagi tipificat de conformitat amb l'article 1 i amb l'apartat 1 de l'article 2, quan:

— el frau, la participació en un frau o la temptativa de frau contra els interessos financers de les Comunitats Europees hagin estat comesos, totalment o parcialment, al seu territori, inclòs el cas de frau el benefici del qual s'hagi obtingut en el territori esmentat;

— una persona participi des del seu territori, amb coneixement de causa, en la realització d'un frau d'aquesta índole al territori d'un altre Estat membre, o indueixi algú a fer-lo;

— l'autor de la infracció sigui un nacional de l'Estat membre interessat, entenent-se que l'Estat membre pot exigir que el comportament sigui punible al país on va ser perpetrat.

2. En el moment de la notificació que preveu l'apartat 2 de l'article 11, els estats membres poden declarar que no aplicaran la regla que recull el tercer guíu de l'apartat 1 d'aquest article.

ARTICLE 5

Extradició i persecució

1. Qualsevol Estat membre que, en virtut de la seva legislació, no concedeixi l'extradició dels seus nacionals ha de prendre les mesures necessàries per establir la seva competència sobre les infraccions que hagi tipificat de conformitat amb l'article 1 i amb l'apartat 1 de l'article 2, quan siguin comeses pels seus propis nacionals fora del seu territori.

2. Quan un nacional d'un Estat membre sigui el presumpte autor d'una infracció penal comesa en un altre Estat membre que impliqui el comportament al qual es refereixen l'article 1 i l'apartat 1 de l'article 2, i aquest Estat membre no concedeixi l'extradició d'aquesta persona a l'altre Estat membre a causa exclusivament de la seva nacionalitat, ha de sotmetre l'assumpte a les autoritats competents perquè aquestes efectuïn, si escau, les diligències judicials corresponents. A fi que es puguin fer aquestes diligències es remeten els documents, les informacions i els objectes relatius a la infracció, de conformitat amb el que disposa l'article 6 del Conveni Europeu d'Extradició. S'informa l'Estat membre requeridor de les diligències efectuades i del resultat.

3. Els estats membres no poden denegar una extradició sol·licitada per un acte fraudulent en perjudici dels interessos financers de les Comunitats Europees, basant-se únicament en el fet que es tracta d'una infracció en matèria fiscal o de drets de duana.

4. A efectes d'aquest article, es consideren nacionals d'un Estat membre els definits d'aquesta manera de conformitat amb qualsevol declaració que l'Estat membre hagi formulat d'acord amb la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 6 del Conveni Europeu d'Extradició i la lletra c) de l'apartat 1 d'aquest mateix article.

ARTICLE 6

Cooperació

1. Si un frau tal com el defineix l'article 1 constitueix una infracció penal i afecta almenys dos estats membres, aquests estats han de cooperar de manera efectiva en la investigació, en les diligències judicials i en l'execució de la sanció pronunciada; per exemple, mitjançant l'as-

sistència judicial mútua, l'extradició, la transmissió de les diligències o l'execució de les sentències dictades en un altre Estat membre.

2. Quan més d'un Estat membre tingui competència sobre una infracció basada en els mateixos fets i pugui entaular sobre això una acció judicial viable, els estats membres interessats han de cooperar per decidir quin d'aquests enjudicia l'autor o els autors de la infracció, a fi de centralitzar, quan això sigui possible, les diligències judicials en un únic Estat membre.

ARTICLE 7

«Ne bis in idem»

1. Els estats membres apliquen en el seu dret penal intern el principi «ne bis in idem», en virtut del qual una persona contra qui s'hagi dictat sentència ferma en un Estat membre no pot ser perseguida en un altre Estat membre pels mateixos fets sempre que, en cas de condemna, la sanció s'hagi complert o estigui en curs d'execució o no pugui ser executada segons la llei de l'Estat que la va dictar.

2. En el moment de la notificació que preveu l'apartat 2 de l'article 11, els estats membres poden declarar la no-vinculació a l'apartat 1 d'aquest article en un o més dels casos següents:

a) si els fets a què es refereix la sentència estrangera han tingut lloc totalment o parcialment al seu territori. Tanmateix, en aquest últim cas, l'excepció no s'aplica si els fets han ocorregut en part al territori de l'Estat membre en què s'ha dictat la sentència;

b) si els fets als quals es refereix la sentència estrangera constitueixen un delictes contra la seguretat o altres interessos igualment essencials d'aquest Estat membre;

c) si els fets a què es refereix la sentència estrangera han estat comesos per un funcionari d'un Estat membre amb incompliment de les obligacions del càrrec.

3. Les excepcions que han estat objecte d'una declaració en virtut de l'apartat 2 no s'apliquen si, pels mateixos fets, l'Estat membre interessat ha demanat a l'altre Estat membre el processament o ha concedit l'extradició de la persona de què es tracta.

4. Aquest article no afecta els acords bilaterals o multilaterals fets entre els estats membres en la matèria ni les declaracions corresponents.

ARTICLE 8

Tribunal de Justícia

1. Els desacords entre estats membres sobre la interpretació o l'aplicació d'aquest Conveni s'han d'estudiar, en una primera etapa, al si del Consell segons el procediment que estableix el títol VI del Tractat de la Unió Europea, amb vista a la seva resolució.

Si transcorregut un termini de sis mesos no s'ha pogut arribar a una solució, una de les parts del desacord pot sotmetre l'assumpte al Tribunal de Justícia (*).

2. Es pot sotmetre al Tribunal de Justícia qualsevol desacord entre un estat membre o diversos estats membres i la Comissió (*) relatiu als articles 1 a 10 d'aquest Conveni que no s'hagi pogut resoldre per la via de la negociació.

ARTICLE 9

Disposicions internes

Cap disposició d'aquest Conveni impedeix als estats membres d'adoptar disposicions de dret intern l'abast de les quals sigui més gran que el de les obligacions derivades d'aquest Conveni.

ARTICLE 10

Comunicació

1. Els estats membres han de comunicar a la Comissió de les Comunitats Europees els textos que incorporin als drets interns respectius les obligacions que els corresponguin en virtut de les disposicions d'aquest Conveni.

2. Per a l'aplicació d'aquest Conveni, les altes parts contractants decideixen al si del Consell de la Unió Europea quina informació ha de ser comunicada o intercanviada entre els estats membres o entre aquests i la Comissió, i les modalitats per transmetre-les.

ARTICLE 11

Entrada en vigor

1. Aquest Conveni queda subjecte a l'adopció per part dels estats membres segons les seves normes constitucionals respectives.

2. Els estats membres han de notificar al secretari general del Consell de la Unió Europea la conclusió dels procediments exigits per les seves normes constitucionals respectives per a l'adopció d'aquest Conveni.

3. Aquest Conveni entra en vigor al cap de noranta dies a comptar a partir de la notificació que preveu l'apartat 2 per part de l'últim Estat membre que procedeix a aquesta formalitat.

ARTICLE 12

Adhesió

1. Aquest Conveni queda obert a l'adhesió de qualsevol Estat que es converteixi en membre de la Unió Europea.

2. El text d'aquest Conveni en la llengua de l'Estat adherent, elaborat pel Consell de la Unió Europea, és autèntic.

3. Els instruments d'adhesió s'han de dipositar davant el dipositari.

4. Aquest Conveni entra en vigor, respecte de cada Estat que s'hi adhereixi, noranta dies després de la data del dipòsit del seu instrument d'adhesió, o en la data d'entrada en vigor del Conveni si aquest encara no ha entrat en vigor al terme del període de noranta dies esmentat.

(*) De les Comunitats Europees.

ARTICLE 13

Dipositari

1. El secretari general del Consell de la Unió Europea és el dipositari d'aquest Conveni.

2. El dipositari ha de publicar en el «Diari Oficial de les Comunitats Europees» l'estat de les adopcions i de les adhesions, les declaracions i les reserves, així com qualsevol altra notificació relativa a aquest Conveni.

Fet a Brussel·les, el vint-i-sis de juliol de mil nou-cents noranta-cinc, en un exemplar únic, en llengües alemanya, anglesa, danesa, espanyola, finlandesa, francesa, grega, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa i sueca, els textos de les quals són igualment autèntics, i que és dipositat als arxius de la Secretaria General del Consell de la Unió Europea.

Aquest Conveni va entrar en vigor de manera general i per a Espanya el 17 d'abril de 2003.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 1 de juliol de 2003.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

15126 *PROTOCOL establert sobre la base de l'article K.3 del Tractat de la Unió Europea, del Conveni relatiu a la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees, fet a Dublín el 27 de setembre de 1996.* («BOE» 180, de 29-7-2003.)

PROTOCOL, ESTABLERT SOBRE LA BASE DE L'ARTICLE K.3 DEL TRACTAT DE LA UNIÓ EUROPEA, DEL CONVENI RELATIU A LA PROTECCIÓ DELS INTERESSOS FINANCERS DE LES COMUNITATS EUROPEES

Les altes parts contractants d'aquest Protocol, estats membres de la Unió Europea,

Remetent-se a l'acte del Consell de la Unió Europea del vint-i-set de setembre de mil nou-cents noranta-sis,

Amb la voluntat de vetllar perquè les seves legislacions penals contribueixin eficaçment a la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees;

Reconeixent la importància que té el Conveni relatiu a la protecció dels interessos financers de les Comunitats Europees, de 26 de juliol de 1995, per a la lluita contra el frau que afecta els ingressos i les despeses comunitaris;

Conscients que els interessos financers de les Comunitats Europees poden estar afectats o amenaçats per altres infraccions penals, especialment les constituïdes per actes de corrupció comesos per funcionaris o respecte a funcionaris nacionals o comunitaris responsables de la percepció, la gestió o el desemborsament dels fons comunitaris sotmesos al seu control;

Considerant que en aquests actes de corrupció poden estar implicades persones de nacionalitat diferent i al servei d'entitats o organismes públics diferents i que, per a una actuació eficaç contra actes d'aquesta índole que tinguin ramificacions internacionals, és important que hi hagi en el dret penal dels estats membres una apreciació convergent del seu caràcter reprovable;

Observant que la legislació penal de diversos estats membres només preveu, en matèria de delictes relacionats amb l'exercici de funcions públiques en general i en matèria de corrupció en particular, els actes comesos pels funcionaris nacionals o respecte d'aquests, i no tipifica, o només ho fa en casos excepcionals, les conductes en les quals estan implicats funcionaris comunitaris o funcionaris d'altres estats membres;

Convençudes de la necessitat d'adaptar les legislacions nacionals en la mesura que no tipifiquin com a delicte els actes de corrupció que causin perjudici o puguin causar perjudici als interessos financers de les Comunitats Europees i en els quals estiguin implicats funcionaris comunitaris o funcionaris d'altres estats membres;

Convençudes igualment que, pel que fa als funcionaris comunitaris, aquesta adaptació de les legislacions nacionals no s'ha de limitar als actes de corrupció activa i passiva, sinó que s'hauria de fer extensiva a altres delictes que afectin o puguin afectar els ingressos o les despeses de les Comunitats Europees, inclosos els delictes comesos per les persones investides de les altes responsabilitats o respecte a les persones esmentades;